

alle de ærede Talere i det andet Thing, der havde Ordet under 1ste Behandling af Digeloven, sloge paa, at man nærmest maatte anfse Loven om Sandflugts Dæmpning som et passende Grundlag for Fordeelingen af disse Beføstninger. Den høitærede Minister erklærede ogsaa den Gang, at den nævnte Lov havde staaet for hans Tanker som et Forbillede, for, hvad der skulde og burde gjøres i Sagen, og jeg havde derfor ogsaa nærret den Forventning, at Ministeren her vilde have fulgt Principerne i den nævnte Lov. Jeg, der ser Forholdene paa nærmere Hold, og som altsaa ser den Skade, der er foraarsaget, kan ikke negte, at jeg er mest tilbøjelig til at betragte den hele Sag som yderlig national. Jeg skal endnu fremhæve en Skade, som Ingen tænker paa at erstatte, og som heller ikke kan erstattes men som dog er tilstede, og som man bør ffænte en alvorlig Opmærksomhed. Den bestaar i det Bærditab, Eiendommene paa de vandlidte Steder have lidt. Det er en Selsøfølge, at Eiendomme paa saadanne Steder maa tabe i Bærdi, og i Bøkjendtgjørelser om Eiendomme der ere tilfals, og som ligge i Nærheden af de vandlidte Steder, har jeg ogsaa set den Tilføjning: „Eiendommen er ikke udsat for Oversvømmelse.“ Der ligger en stor Betydning i disse Ord, nemlig den, at man, naar man veed, at Vandet er gaaet over paa et Sted og igjen kan gjøre det, er angst for at kjsbe Eiendomme der, de vedkommende Eiendomme tabe derved i Bærdi, og Eieren taber altsaa ogsaa en større eller mindre Del af sin Grundkapital, i Forhold til enten han skulder mere eller mindre i Eiendommen. Det er, som sagt, et Tab, Ingen kan tænke paa at erstatte, og for hvilket heller Ingen vil tænke paa at forlange Erstatning, men jeg tror dog, at der kunde tages et Hensyn dertil. Naar de aarlige Byrder, der paalægges den Slags Eiendomme, blive for store, er det nemlig indlysende, at Eieren ikke under de forandrede Forhold kan optage yderligere. Naan i Eiendommen for at fyldestgjøre de Fordringer, der stilles til ham, og paalægge vi nu disse Eiere en saa stor aarlig Udgift som den, Lovforslaget fordrer af ham, tror jeg, det vil blive for byrdesfuldt for dem. Ganske vist vil man gennem Lovforslaget opnaa det nationale Maal, at de vedkommende Egne beskyttes, men man vil maasse paa samme Tid undergrave de vedkommende Eieres Eksistens, og det vilde dog være meget beklageligt. Jeg vil imidlertid haabe, at den høitærede Minister ikke har sagt det sidste Ord i denne Sag, men at han efter de Udtalelser, der ere faldne saavel i det andet Thing som i Folkethinget, og som alle synes at antyde Beredvillighed til at komme de Skadelidte imøde, vil være i Stand til at komme os betydelig nærmere end ffet er i Lovforslaget. Jeg vilde naturligvis meget beklage, om dette ikke blev færdigt i denne Samling, men saaledes som det foreliggende Forslag nu er, synes jeg, at man, idet man beskytter Landet, under-

graver disse Statsborgeres Eksistens. Jeg kan derfor ikke anbefale det saaledes, som det er, men jeg sætter, som sagt, mine Forhaabninger til, at den ærede Minister vil kunne komme os yderligere imøde, end ffet er i Lovforslaget.

Chr. Pedersen: Det ærede Medlem, som nu talte, har paavist hvilke Byrder der vilde komme til at hvile paa vedkommende Eiendomme, naar dette Lovforslag blev vedtaget. Denne Fremstilling kan jeg ganske tiltræde, men jeg skal ved Siden deraf villig indrømme, at den ærede Minister har vist Imødekommen og Villie til at komme de uheldig stillede Egne til Hjælp. Men det er ikke nok, at have Villie, man skal ogsaa have Evne, og jeg tror, at det er dette, som fattes. Den Ulykke, som er overgaaet disse Egne, er saa stor og gennemgribende, at man ikke kan danne sig noget Begreb derom uden at have været tilstede og med egne Øine set den under Begivenheden eller i den nærmeste Tid, som fulgte efter samme. I det foreliggende Forslag ere disse Egenes Behoere stillede mellem tre Alternativer. Hvis dette Forslag bliver vedtaget, have vi Balget mellem at blive paa Egnen og sulde ihjel (Afbrudelse), det er et noget stærkt Udtryk, men vi vilde faae saadanne Byrder, at vi umulig kunne bære dem, men bringes til at gaa bort fra Eiendomme, som vi hidtil have bebøet, og hvorefter vi have udredet Byrder og Skatter. Vi kunne forkaste dette Lovforslag og blive paa Egnen, som den ser ud; saa ville vi blive stykkede bort af Bølgerne, naar Stormen kommer. Det tredje Alternativ er, at de Indbyggere, som bebo disse Egne, snarest mulig kunne følge de Mange, som ere vandrede hinfides Atlanterhavet. Det er ganske vist, at intet af disse Balg er lysteligt at træffe. Der har ramt Landet en national Ulykke, men det synes, som om man bestandig tror, at denne Sag nok jevner sig af sig selv. Det er kun en Overdrivelse og et Namasstrig, som Beboerne i disse Egne reise, som det blev udtalt en Gang i et Møde i Landhusholdningssekskabet; man skal reise sig, tage fat og arbejde med Svær, saa vilde det nok gaa. Men Sagen er den, naar den Indtægtsfilde, den Eiendom, man havde, er ødelagt, saa kan det ikke hjælpe Noget, hvormeget man vil arbejde sig frem. Nei, for at Eiendommen igjen kan bringes til Opsørelse, for at disse Mænd igjen kunne arbejde sig op, maa de kraftig støttes og hjælpes. Nu er her gjort et Forsøg med dette Lovforslag. Jeg betragter det kun som en foreløbig Lov, indtil vi faae den store Digelov, som er undergivet en saa grundig og fortreffelig Bearbejdelse i det andet Thing; jeg holder mig overbevist om, at naar dette Thing faar gennemgaaet det nævnte Lovforslag, vil det blive ganske fortrinligt. Der fattes ikke Tid og Kræfter til at bringe det i en saadan Form, at Landet vil glæde sig ved at modtage det, naar det bliver færdigt.